

PHẦN XVII

Cộc... cộc... cộc...

- An Tâm!

- ...

Một khuôn mặt ngái ngủ lộ ra:

- Chuyện gì vậy?Ồn ào quá!

Tử Đăng tròn mắt nhìn bạn:

- Trời ơi! Có phải mi không An Tâm? Sao bèo nhèo quá vậy?

- Thì là ta chứ ai. Đang ngủ mà réo gọi om sòm.

- Ngủ?

- Ừ. Bộ lạ lắm sao?

- Sáng ngủ, trưa ngủ, chiều ngủ, tối ngủ. Ngày nghỉ mi ngủ như thế không đã sao? Đi làm về mi cũng ngủ. Mi thiếu ngủ từ khi nào vậy?

- Không phải thiếu ngủ mà ngủ để giết thời gian.

Tử Đăng sờ trán bạn:

- Đạo này mi làm sao vậy? Không thèm nói chuyện với ta, cứ ở mãi trong phòng.

An Tâm mở rộng cửa:

- Mi có vào không? Không vào thì ta ngủ tiếp đó.

Tử Đăng lách người vào bên trong. Cảnh tượng trước mắt cô không phải là căn phòng mà là một bãi chiến trường thì đúng hơn. Tử Đăng lắc đầu:

- Mi bê bối quá An Tâm ạ. Hình như có một điều gì đó thay đổi trong mi, phải không? Ta nhớ lúc trước mi đâu có vậy.

An Tâm nửa nằm nửa ngồi trên giường.

- Con người cũng có lúc thay đổi mà.

- Nhưng thay đổi phải có nguyên nhân? Mấy ngày ta không quan tâm đến mi thì mi thật là tệ hại.

Tử Đăng thu dọn mọi thứ cho bạn:

- Nói cho ta nghe đi. Chuyện gì xảy ra với mi?

- Thì thất tình đó.

- Thất tình?

Tử Đăng quay lại:

- Mi và Nhất Trung gây nhau à?

- Không.

- Vậy...

- Ta và Nhất Trung có cặp bồ yêu nhau bao giờ đâu. Nếu nói thất tình thì chỉ có mình ta thôi. Tại ta yêu với một tình yêu đơn phương.

- An Tâm! Vậy từ lâu ta cứ tưởng hai người đang cặp bồ với nhau.

An Tâm cười cay đắng:

- Nhất Trung không yêu ta. Trong tim anh ấy có người khác.

- Ai?

- Ta không biết. Nhưng cũng phải thôi, ta làm gì xứng đáng để cho anh ấy yêu. Chúng ta là cô nhi mà.

Tử Đăng ôm lấy bạn, cô muốn chia sẻ nỗi đau này:

- An Tâm! Mi biết chuyện này khi nào?

- Hai hôm rồi. Mấy lúc gần đây, Nhất Trung thường viện lý do không đi chung với ta, ta tưởng anh ấy bận việc thật. Nhưng không phải, anh ấy đã trách mặt ta. Không nghe điện thoại, thậm chí xin nghỉ việc ở công ty.

Tử Đăng hết sức ngạc nhiên:

- Nghỉ việc ư? Thế mi có hỏi vì sao Nhất Trung nghỉ việc không?

An Tâm lắc nhẹ. Tử Đăng chụp lấy điện thoại.

- Vô ích thôi, Tử Đăng ạ. Nhà của Nhất Trung bây giờ đã có chủ nhân khác. Còn điện thoại đi động thì đã tắt.

- Tại sao lại như thế?

Tử Đăng bực tức:

- Nhất Trung không liên lạc với mi thì cũng phải liên lạc với ta chứ. Phải chăng anh ấy không coi ta là bạn?

An Tâm quệt nước mắt:

- Hôm qua ta có ghé nhà tình thương. Xuân Phú nói Nhất Trung có đến thăm và tặng quà cho các em nhiều lắm. Anh ấy nói với vợ, anh ấy không ở đây nữa mà đi rất xa. Còn đi đâu thì vợ cũng không biết luôn.

- Đáng ghét thật!

- Tử Đăng mím môi:

- Nhất Trung đang bày trò gì đây? Không yêu mi thì vút luôn tình bạn à?

Nhìn dáng vẻ đau khổ của An Tâm, Tử Đăng thấy thương bạn biết bao. Tình yêu không được đáp trả còn nỗi đau nào hơn. Cô làm sao giúp bạn trong lúc này đây? Tìm Nhất Trung ư? Nhưng tìm được thì có ích gì một khi Nhất Trung đã không yêu An Tâm.

Tử Đăng thở dài:

- Ta giúp được gì cho mi, hả An Tâm?

- Có một người bạn tốt như mi, ta cũng đủ an ủi rồi. Đừng nên lo lắng nhiều cho ta. Vết thương lòng này, không biết bao giờ mới lành lại.

Tử Đăng đỡ bạn ngồi dậy, trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ:

- Mi có mở mail chưa? Biết đâu Nhất Trung có gửi mail cho mi.

An Tâm lắc đầu:

- Anh ấy vô tình lắm. Biến đi đâu không một lời nói. Nhất Trung muốn cắt đứt liên lạc với chúng ta thì còn E- mail làm gì.

- Biết đâu được. Có những chuyện nói bằng lời được, có những chuyện không thể nói bằng lời.

Tử Đăng ngồi vào máy vi tính, cô khởi động.

- Đọc password (mật khẩu) của mi đi.

- 166...

Màn hình hiện lên.

- Có thư của Nhất Trung nè!

Tử Đăng và An Tâm cùng chụm đầu vào màn hình vi tính.

“An Tâm!

Xin lỗi em về tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Anh biết anh bỏ đi mà không nói lời tạm biệt với em là không đúng. Nhưng anh không muốn em đau lòng và càng đau khổ.

Anh hiểu tình cảm mà em dành cho anh, nhưng anh thì không thể dối được lòng mình, trái tim anh đã có hình bóng người khác. Cũng giống như em, anh yêu, một tình yêu đơn phương và đau khổ. Anh không muốn mọi người thương hại anh và càng không muốn dối gạt em. Anh ra đi mang theo trái tim thương tích. Nhưng mà ở phương trời xa xôi đó, anh vẫn luôn nhớ đến hai người bạn thân thương: em và Tử Đăng.

Chúc hai em bình an vui vẻ! Kỷ niệm ngày nào, anh nhớ mãi mãi trong tim.

An Tâm! Anh ra đi là để chạy trốn trái tim mình. Đừng bận lòng về anh.

Tạm biệt”

An Tâm ngồi bẹp xuống sàn nhà:

- Cuối cùng là Nhất Trung đi đâu?

Tử Đằng nhú mày suy nghĩ:

- Phương trời xa xôi? Ám chỉ gì?

Cô gõ gõ tay trên bàn phím*

- A, ta biết rồi! Có lẽ Nhất Trung đang ở Pháp.

- Pháp?

An Tâm thắc mắc:

- Nhất Trung sang Pháp làm gì?

- Ta nhớ lúc ta chuẩn bị sang Mỹ du học, Nhất Trung có nói với ta: “Nếu em học ở Pháp thì hay biết mấy, chúng ta có thể giúp đỡ nhau. Bởi vì anh đã có hồ sơ đến Pháp du học”.

Tử Đằng đánh tay:

- Ta chắc chắn Nhất Trung đến Pháp để học tiếp bằng tiến sĩ.

- Thì ra là vậy. Nhưng anh ấy đi học, chẳng lẽ gia đình cũng đi theo?

- Mi mà đi hỏi Nhất Trung ấy, ta làm sao biết được. Nhưng dù sao cũng biết nơi anh ấy đến vẫn hay.

Tử Đằng nằm dài ra nệm:

- Những bốn năm nữa đây, mi có chờ được thì chờ.

An Tâm quay mặt nơi khác:

- Người ta không hề yêu ta thì ta chờ làm gì. Với lại Nhất Trung không hẹn ngày quay về mà.

Tử Đằng nghiêm mặt:

- Bây giờ mi quyết định quên Nhất Trung hay chờ Nhất Trung quay về?

- Ta không biết.

- Hay là mi quên Nhất Trung đi, tìm một người đàn ông khác xứng đáng hơn. Đừng vì anh ấy mà đau khổ nữa.

- Muốn quên đâu phải dễ dàng quên được. Cần phải có thời gian.

- Quên hay không quên là do mi. Thoát khỏi đau khổ hay không cũng do bản thân mi. Không ai có thể giúp được mi đâu.

- Ta biết.

- Hãy tập dần cho quen khi không có Nhất Trung bên cạnh đi.

An Tâm nén tiếng thở dài:

- Bao nhiêu năm Nhất Trung luôn ở bên cạnh ta như người thân vậy. Đột nhiên anh ấy lẳng lặng ra đi, ta cảm thấy vừa mất mát vừa đau khổ. Nhưng như vậy cũng chẳng có ích gì, thôi thì hãy chấp nhận hiện tại, quên đi quá khứ đau khổ.

- Tốt, có suy nghĩ.

- Nhưng mà không có Nhất Trung thì bù lại có mi.

- Ta làm sao?

- Mi phải đi chơi, đi ăn uống với ta, có mặt những lúc ta cần.

- Trời!

- Phen này ta cho Bình Nguyên của mi kêu cứu luôn. Ha... ha... ha...

- An Tâm! Thấy mi cười, ta tạm yên tâm rồi đó, dù là nụ cười không trọn vẹn vẫn hơn.

Đang nằm, An Tâm nghiêng người qua đập lên tay bạn:

- Nè!

- Tử Đằng nhảy nhồm:

- Ui da!

Thấy bạn ôm cánh tay, mặt nhăn nhó. An Tâm ngạc nhiên:

- Ta đánh nhẹ thôi mà.

- Nhưng trúng ngay vết thương của ta.

An Tâm lo lắng:

- Mi bị thương hả? Ở chỗ nào?

- Khuỷu tay nè. Lúc nãy gõ cửa phòng mi, định hỏi hộp y tế cá nhân. Nào ngờ nhìn thấy bộ mặt của mi, ta quên mất tiêu luôn.

- Xin lỗi. Mi ngồi đây đi. Ta rửa vết thương cho.

Tử Đằng chống tay ngồi dậy. An Tâm vừa gỡ miếng băng dán trên khuỷu tay vừa hỏi:

- Ai làm mi bị thương vậy? Té thế nào mà trầy hết hai khuỷu tay?

- Bị thương không đáng kể, ta giữ được mạng sống là may mắn lắm rồi đó.

- Nghe gì ghê vậy.

Tử Đằng kể lại chuyện hôm ở sân thượng công ty cho An Tâm nghe. Khi nghe xong, cô lắc đầu.

- Thật sự ta không dám tin. Giống như trong phim vậy.

- Hồn vía ta bay mất tiêu luôn.
- Cũng may Bình Nguyên lên kịp, nếu không bây giờ mi chỉ còn cái hồn vất vưởng... Rồi sau đó xử Thái Hà thế nào?
- Công an khu vực có đến tìm ta và Bình Nguyên. Nhưng ta không nói gì hết.
- Tại sao thế? Suýt chút nữa Thái Hà hại mi chết rồi.

Tử Đăng cười:

- Bình Nguyên cũng nói như mi, còn ta thì nghĩ khác. Thái Hà vì yêu Bình Nguyên mà vô tình làm tổn thương ta. Trừng trị chị ấy chỉ vì yêu sao? Huống chi khi thấy ta văng ra ngoài song sắt, Thái Hà cũng hoãn loạn không thua gì ta. Cho nên ta tha thứ cho chị ấy cũng vì ta là phụ nữ.

- Thôi, ta biết bi là con người có tấm lòng từ bi bác ái rồi. Mai một gặp thêm vài trường hợp như vậy nữa để xem mi còn từ bi không? Chẳng ai dễ dàng với đối thủ của mình cả.

Tử Đăng nghiêng đầu:

- Nếu như đặt trường hợp ta và mi cùng yêu một người như Thái Hà thì sao?
- Ta sẽ nhường cho mi.
- Tình yêu không phải nói nhường là nhường đâu. Ta còn phải hiểu được cảm nhận của người khác. Thú thật lúc giằng co với Thái Hà trên sân thượng, ta có ý định rút lui. Nhưng nếu ta làm như thế thì Bình Nguyên sẽ đau khổ, ta đau khổ, Thái Hà đau khổ. Cho nên ta chấp nhận đối diện sự thật dù rằng thấy Thái Hà đau khổ ta cũng rất xốn xang.

- Vì ngay từ đầu Bình Nguyên chọn mi?
- Ừm.

An Tâm vỗ tay:

- Hay!
- Đừng có khen ta. Tuy ta không trách Thái Hà lúc ấy, nhưng lòng ta thấy áy náy lắm. Vì có ta mà chị ấy mất Bình Nguyên.
- Hừ! Mi biết nói lý lẽ con tim sao mi không hiểu: Thái Hà có được Bình Nguyên bao giờ đâu mà nói mất.

An Tâm đẩy tay bạn:

- Rửa vết thương xong rồi đó. Ra ngoài đi cho ta ngủ tiếp.
- Nhưng ta thấy đói bụng.
- Gọi Bình Nguyên đến chở đi ăn.
- Ta muốn mi chở. An Tâm!
- ...

An Tâm xoa tay:

- Thôi thôi, được rồi. Ta không đi thì đồ mà ngủ tiếp được.

Cô ra lệnh:

- Muốn ta chờ đi ăn thì ngồi yên đó đi. Ta vệ sinh tí.

- Yes madam!

An Tâm chép miệng:

- Nửa đời còn lại của Bình Nguyên coi như tiêu rồi. Ta mới biết mi cũng thích nhõng nhẽo.

Tử Đăng giấu nụ cười.

Không phải cô đói bụng. Tại cô muốn kéo An Tâm ra ngoài thay đổi không khí. Có gì sai.

*C*hàng mang vì sao sáng ngồi cùng em đùa vui khắp trời. Tình yêu ta như ánh trăng bồng sáng màn đêm. Em luôn mong mãi bên anh. Mặc cho trời giông tố về. Cầm tay vượt bao thác ghềnh. Niềm tin yêu tỏa sáng trong tim anh và em. Rạng ngời ánh mắt ôi nồng say.

Chàng ơi! Nghe đại dương từng đêm sóng vỗ ru bờ vai êm. Nghe dường như lời anh nói “yêu mãi không rời”. Em ngồi đây hình dung dáng anh. Tình ấm như ngọn nến dịu êm.

Và tình yêu dành riêng tặng anh mãi không bao giờ phai. Yêu người cho dù bao đổi thay...

- Hay!

Tiếng vỗ tay làm Tử Đăng giật mình quay lại.

- Bình Nguyên! Sao anh vào đây được?

- Anh có phép thuật mà.

Bình Nguyên bước đến ôm choàng lấy người yêu:

- Lần đầu tiên anh được nghe em hát. Em hát rất hay, Tử Đăng ạ.

- Thật không? Hay chỉ khen em để lấy lòng thôi?

- Không tin thì cứ hỏi những người nghe em hát đi. Câu nói của họ là thật lòng nhất.

Tử Đăng chột hiệu:

- À! Thì ra anh cầu kết với An Tâm. Vậy anh vào phòng em đã lâu lắm rồi?

- Nói gì nghe dễ giận quá vậy? Anh đến tìm em và An Tâm làm một nghĩa cử tốt đẹp đưa anh lên đây. Nhờ lên đây anh mới được nghe em hát.

Bình Nguyên xoay Tử Đăng lại cho đối diện với mình:

- Em có biết rằng càng ngày em càng làm cho anh không thể rời xa em không? Chúng ta mới chia tay nhau lúc chiều đây thôi. Thế mà anh vẫn muốn gặp em và anh phải lái xe đến đây.

Tử Đăng cúi mặt vờ vờ tà áo:

- Anh muốn nói gì đây?

- Tử Đăng! Anh nói thật nghiêm chỉnh. Chúng ta cưới nhau nghe.

- Anh đang cầu hôn em đó ư?

- Phải đó! Thế em trả lời anh thế nào?

Tử Đăng im lặng, cô bước đến bên cửa sổ nhìn xuống đường.

Cái hạnh phúc này không phải cô đang chờ đợi sao? Nhưng sao khi nghe Bình Nguyên đề nghị cô lại phân vân?

- Em nói gì đi Tử Đăng. Chẳng lẽ em không muốn làm vợ anh?

- Không phải. Đừng hiểu lầm suy nghĩ của em, Bình Nguyên.

- Vậy em còn chần chừ gì nữa? Mẹ còn nôn nóng hơn cả anh nữa đó.

- Em lấy chồng trong lúc này bỏ lại một mình An Tâm, em không nỡ. Anh cũng biết chuyện Nhất Trung ra đi không một lời từ giã đã làm An Tâm bị sốc. Tuy An Tâm đang cố vui, nhưng trong lòng nó rất là đau khổ. Sự cứng rắn chỉ là giả tạo. Không ai hiểu An Tâm bằng em đâu.

- Em đang lo cho An Tâm, phải không?

Tử Đăng gật nhẹ:

- Chúng em là cô nhi cùng lớn lên bên nhau, nên coi nhau như ruột thịt vậy. Số phận của em có lẽ được ưu ái hơn An Tâm. Em được đi du học, được có một công việc tốt và còn có một người yêu tốt. Còn An Tâm, nhỏ ấy phải hứng chịu những đau khổ trong tình cảm, em thấy mà đau lòng.

Bình Nguyên vuốt tóc người yêu:

- Anh hiểu tâm trạng và cảm xúc của em. Nhưng anh cũng có muốn nói cho em biết. Khi nghe xong, đảm bảo em không còn lo lắng nữa.

Tử Đăng hỏi hộp:

- Gì vậy anh?

- Công ty quyết định cử An Tâm sang Pháp học thêm nghiệp vụ hai năm.

- Thật hả anh?

- Làm sao đùa được.

- Ôi...

Tử Đăng ôm chầm lấy Bình Nguyên, cô nhón chân hôn lên má anh.

- Cảm ơn anh.

- Đừng nên cảm ơn anh. Đây là sự phấn đấu của An Tâm.

- Nhưng anh cũng đã tạo cơ hội cho nhỏ ấy. An Tâm sang Pháp sẽ có dịp gặp lại Nhất Trung. Em hy vọng họ sẽ hiểu được tình cảm của nhau.

- Em lúc nào cũng lo lắng cho người khác. Anh tin cuộc sống mới sẽ làm cho An Tâm trưởng thành và không còn đau khổ nữa. Lúc anh quyết định cho An Tâm sang Pháp, anh không biết Nhất Trung ở Pháp. Nhưng như vậy thì tốt rồi.

Tử Đăng nhìn Bình Nguyên bằng đôi mắt nóng nản:

- Vậy là em đâu còn lý do gì để từ chối anh rồi.

- Em đồng ý?

- Vâng. Em đồng ý làm bà Nguyễn Thái Bình Nguyên.

- Ôi, hoan hô tình yêu của anh!

Bình Nguyên bồng Tử Đăng trên tay xoay vòng, làm cô la oai oái:

- Bỏ em xuống, té em Bình Nguyên.

- Anh mừng quá, Tử Đăng ơi.

Đứng trong vòng tay Bình Nguyên, Tử Đăng phụng phịu:

- Làm em chóng cả mặt. Hông biết, bắt đền anh đó.

- Vậy em nhắm mắt lại đi.

- Chi vậy?

- Thì anh đền cho.

Vẫn biết Bình Nguyên đền mình bằng cách nào, nhưng Tử Đăng không hề phản đối. Cô ngoan ngoãn khép mắt lại.

Nụ hôn đến với hai người yêu nhau thật nồng nản và lãng mạn.

Còn niềm hạnh phúc nào hơn thế nữa, Bình Nguyên thấy mình hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Rời môi Tử Đăng, Bình Nguyên vẫn ôm chặt lấy cô. Tử Đăng tựa vai anh:

- Anh có gặp Thái Hà không?

- Sao lại hỏi anh điều ấy?

- Hôm qua, Thái Hà đã chia tay em. Chị ấy sang Mỹ du học rồi.

- Anh không biết.

- Mỗi người đã chọn cho mình một hướng đi. Hy vọng họ tìm được hạnh phúc nơi phương trời xa xôi ấy. Căn nhà của vợ chồng chị Tú Linh đã xong rồi, phải không anh?

- Ừm. Đã bàn giao hôm qua.

- Cuối cùng, những người quanh anh và em đều đi, để anh và em tìm đến hạnh phúc.

Tử Đăng nghiêng đầu thì thầm:

- Em yêu anh.

Họ chìm đắm bên nhau, đêm thành phố đông người...

HẾT